

Ηλεκτρονικό εισιτήριο και άλλα παραμύθια για φτωχούς...

Τον τελευταίο χρόνο αναγγέλθηκε από το κράτος η αναδιαμόρφωση της λειτουργίας των ΜΜΜ, όπου τον Νοέμβριο του 2017 θα μπει σε καθολική λειτουργία. Ένα παραμύθι που πλασάρεται εντός των πλαισίων της “επιβατικής διευκόλυνσης” και του “ευρωπαϊκού εκσυγχρονισμού” της μετακίνησης. Στην πραγματικότητα, όμως, έχει στηθεί πάνω σε ένα διαρκές σύστημα ελέγχου, επιτήρησης και πειθάρχησης. Κύρια αιχμή της ανασυγκρότησης αποτελεί η κατάργηση του έντυπου εισιτηρίου και η αντικατάστασή του με το νέο ηλεκτρονικό και την προσωποποιημένη κάρτα, στην οποία θα καταγράφονται οι καθημερινές μας μετακινήσεις και φυσικά όλα τα προσωπικά μας στοιχεία. Σαν να μην έφταναν αυτά, το νέο καθεστώς στις μετακινήσεις θα έχει αναπόσπαστο κομμάτι του τις κάμερες και τις μπάρες, αποκλείοντας αυτούς που δεν έχουν τη δυνατότητα (ή αρνούνται) να πληρώσουν εισιτήριο και επιτρέποντας την είσοδο μόνο σε αυτούς που αναγκάστηκαν (ή συνειδητά επέλεξαν) να εκδώσουν την νέα ηλεκτρονική κάρτα.

Ένα σύστημα που στήθηκε σταδιακά, αφού μεσολάβησαν διάφορα αλισβερίσια με εργολάβους κρατικούς λειτουργούς και ιδιωτικές εταιρίες. Στην αναβολή της εφαρμογής του μέτρου για μεγάλο διάστημα συνέβαλε αποφασιστικά και ο κόσμος που αντιστέκεται. Βέβαια, ο υπουργός μεταφορών και υποδομών Σπιρτζής έσπευσε να δικαιολογήσει τη κωλυσιεργία, μιλώντας για “σκοτεινά συμφέροντα” και “κυκλώματα πλαστών εισιτηρίων”, αποσιωπώντας την ύπαρξη του κινήματος που συγκροτήθηκε ενάντια στα νέα μέτρα. Του κινήματος που μέσα από τη πολυμορφία του ανέδειξε το ζήτημα και τις αφανείς πτυχές του, με πλήθος δράσεων, από κινήσεις αντιπληροφόρησης σε γειτονιές, σταθμούς, τρένα, μετρό και λεωφορεία μέχρι το μπλοκάρισμα και το σαμποτάζ του συστήματος ελέγχου και αποκλεισμού των επιβατών. Σημαντική στιγμή του αγώνα: η πορεία της 1ης Απριλίου του 2017, που διέσχισε την Ερμού και συνέχισε με τον αποκλεισμό των μηχανημάτων του μετρό του Συντάγματος.

Which side are you on?

Στον αντίποδα, όμως, των ανθρώπων που αγωνίζονται, βρίσκονται οι επαγγελματίες συνδικαλιστές των Μέσων Μαζικής Μεταφοράς, μιας και η ταξική αλληλεγγύη γι’ αυτούς είναι έννοια ανύπαρκτη. Έτσι, ενώ στις απεργίες τους καταγγέλλουν τις εντατικοποιημένες συνθήκες εργασίας που προέκυψαν με το ηλεκτρονικό εισιτήριο, δεν ασκούν καμία κριτική στην γενικότερη αναδιαρθρωση που επιχειρείται, ούτε ζητούν να μην εφαρμοστούν τα νέα μέτρα. Χωρίς να κάνουν αναφορά στην κρίση ή την οργανωμένη επίθεση κράτους και κεφαλαίου στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα τα τελευταία χρόνια, χωρίς καμία κουβέντα για την

αύξηση του κόστους ζωής και το οικονομικό μας ξεζούμισμα, το φακέλωμα και τον συνεχή έλεγχο των ζών μας. Την ίδια στιγμή, όμως, πήραν συγκεκριμένη θέση, υποστηρίζοντας αυτούς που έκοβαν κλήσεις (παίρνοντας τα αντίστοιχα ποσοστά επ’ αυτών) σε όσους δεν είχαν να πληρώσουν, λειτουργώντας ως κυνηγοί κεφαλών, κοιτάζοντας μόνο την πάρτη τους.

Ιδιωτικοποίηση προ των πυλών.

Καπιταλιστική κρίση, δε σημαίνει τίποτα άλλο από αναδιάρθρωση του κεφαλαίου, όπου οι φτωχοί γίνονται φτωχότεροι και οι πλούσιοι πλουσιότεροι. Δηλαδή ευκαιρίες για τα αφεντικά να μας καταληστεύουν. Έτσι και στην περίπτωση των ιδιωτικοποιήσεων, όπου κρατικά έργα, υπηρεσίες και υποδομές ξεπουλιούνται. Στην περίπτωση των συγκοινωνιών και των μεταφορών τρανταχτό είναι το παράδειγμα του ΟΣΕ που χαρίστηκε έναντι 45 εκ. ευρώ!! Για τα δίκτυα μετακίνησης στην πόλη ήδη έχει ξεκινήσει μεθοδευμένα και συστηματικά, αξιοποιώντας και ολοκληρώνοντας το ήδη υπάρχον σχέδιο της ένταξης των συγκοινωνιών στο υπέρ-ταμείο αποκρατικοποιήσεων. Συγχρόνως τα ΜΜΕ πιστά στο δόγμα του νεοφιλελευθερισμού, δεν χάνουν χρόνο να παπαγαλίζουν πως “για το καλό της οικονομίας και της λειτουργίας των ΜΜΜ πρέπει να υπάρξει εξορθολογισμός” και που για αυτούς δεν είναι τίποτα άλλο από την επέλαση των ιδιωτικοποιήσεων. Από την πλευρά μας, κάνουμε σαφές πως οι επονομαζόμενες δημόσιες αστικές συγκοινωνίες είναι ξεκάθαρα κρατικές. Δεν δημιουργούνται για μας, δεν διατρέχονται από εμάς, δεν εξυπηρετούν κοινωνικές ανάγκες κάποιου γενικού συνόλου, αλλά αντίθετα αποκλείουν ανθρώπους, μιας και δεν αντιμετωπίζονται ως ανάγκη αλλά ως εμπόρευμα.

Έλεγχος και επιτήρηση.

Η χρήση όλο και περισσότερων τεχνολογικών εφαρμογών, για τη δημιουργία ενός πλέγματος καταγραφής, ελέγχου και καθυπόταξης, διαπερνά κάθε πτυχή της ζωή μας. Από τους δρόμους και τους εργασιακούς χώρους που γεμίζουν με κάμερες παρακολούθησης, μέχρι τις δημόσιες υπηρεσίες και πλέον τους χώρους μετακίνησης. Τα προσωπικά στοιχεία (ΑΜΚΑ, ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, φωτογραφία) φακελώνονται και οι διαδρομές καταγράφονται για να είναι στη διάθεση κάθε κρατικής αρχής. Επίσης, με την εφαρμογή των μπαρών, όποιος-α δεν έχει την οικονομική δυνατότητα να συντηρεί μια κάρτα και το ηλεκτρονικό εισιτήριο θα αποκλείεται.

Η μετακίνηση ως κοινωνική ανάγκη.

Τα ΜΜΜ για τους περισσότερους/ες είναι και το μοναδικό μέσο μετακίνησης. Τα χρησιμοποιούμε στον δρόμο για την δουλειά, την εκπαίδευση, για να δούμε αγαπημένα μας πρόσωπα ή να διασκεδάσουμε. Οι μετακινήσεις αποτελούν αναγκαίο κομμάτι της ζωής, είναι αναγκαία για την μετακίνηση, γιατί πολύ απλά δεν γίνεται αλλιώς: η μητρόπολη απλά δεν "περπατιέται". Έτσι λοιπόν κάθε αντίτιμο, κάθε χρηματοπιστωτική λογική για κάτι το οποίο χρησιμοποιούμε ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ, είναι ξεκάθαρος εκβιασμός, είναι μια ακόμη μείωση εισοδήματος, μείωση που χτυπάει πρωτίστως όσους/όσες αναγκάζονται από τα αφεντικά να δουλεύουν με τον βασικό μισθό ή και χαμηλότερα και ταυτοχρόνως πρέπει να δίνουν το 10 % του μισθού τους απλά για να πηγαίνουν στη δουλειά.

Όσο για τα συγκοινωνιακά δίκτυα δεν υπάρχουν για να διευκολύνουν γενικά και αόριστα τη ζωή μας, ασχέτως αν αποτελούν κοινωνική ανάγκη σε όλα τα επίπεδα. Η καπιταλιστική ανάπτυξη επιτάσσει την δημιουργία ή τον εκσυγχρονισμό των συγκοινωνιακών δικτύων για λόγους αναπαραγωγής του κεφαλαίου: επέκταση οδικών αρτηριών και άμεση σύνδεση εμπορικών και βιομηχανικών ζωνών για τη διευκόλυνση της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων, νέοι οδικοί άξονες και σταθμοί μετρό για διευκόλυνση της πρόσβασης σε τουριστικούς προορισμούς ή σε περιοχές-μελλοντικά "χρυσωρυχεία" της κατανάλωσης(π.χ Γκάζι), μετακίνηση με ταχείς και ελεγχόμενους ρυθμούς του μεγαλύτερου εμπορεύματος: της εργατικής δύναμης. Εμείς από την πλευρά μας, οι καταπιεσμένοι και καταπιεσμένες, οφείλουμε να λειτουργήσουμε με βάση τα δικά μας συμφέροντα, με βάση τις δικές μας προτεραιότητες.

Γι' αυτό το λόγο δε τρώμε το κουτόχορτο της εθνικής ρητορείας, καθώς γνωρίζουμε καλά ότι το αφήγημα της εθνικής ανάπτυξης δεν προσβλέπει σε τίποτα άλλο από την υπεράσπιση και προώθηση των συμφερόντων των αφεντικών.

Μα καλά και πως θα λειτουργούν χωρίς αντίτιμο;

αναρωτιούνται οι δημοσιογράφοι και μέρος του κοινωνικού συνόλου, σε διάφορους τόνους. Δύο κουβέντες πιο κάτω θα αναρωτηθούν το ίδιο για τα νοσοκομεία ή για τα φάρμακα αφού στην τελική έχουμε "καλομάθει με το τσάμπα" και πρέπει και αυτά να ιδιωτικοποιηθούν. Ταυτόχρονα, λεφτά υπάρχουν για το στρατο-αστυνομικό σύμπλεγμα, για τα F-16, για τις κλούβες, τα δακρυγόνα, την καταστολή. Λεφτά υπάρχουν και για τους τραπεζίτες, για τα κόμματα, για τις φοροαπαλλαγές των αφεντικών, για τις μίζες των εργολάβων.

Οι Ελεύθερες Μετακινήσεις, η υγεία, η στέγαση, η αξιοπρεπής διαβίωση, είναι τα απολύτως αυτονόητα. Η μαχητική διεκδίκηση αυτών των Βασικών Αναγκών, δεν είναι ένας θεσμικός αγώνας με απλωμένο το χέρι, αλλά η αναγνώριση ότι εμείς, η εργατική τάξη, παράγουμε τον πλούτο. Είναι η δική μας θέση μάχης απέναντι στον παρασιτισμό του κράτους και των αφεντικών πάνω στο σώμα της κοινωνίας. Είναι η δική μας δήλωση ότι δεν θα πληρώσουμε την κρίση τους.

**ΔΕΝ ΑΚΥΡΩΝΟΥΜΕ ΕΙΣΤΗΡΙΑ
ΑΚΥΡΩΝΟΥΜΕ ΤΑ
ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΕΛΕΓΧΟΥ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΤΑΞΥ
ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΤΩ**

**ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ / ΟΛΕΣ**

Συντονισμός συλλογικοτήτων από το κέντρο για τις ελεύθερες μετακινήσεις.